

възстания, като на най славни подвиги въ историята си.

Но въ революцията работата обикновенно отива не да убѣдятъ противникътъ, а да го побѣдятъ и унищожятъ; тукъ, както въобще и въ практическата дѣятелность, послѣдователността чѣсто става невъзможна, и отстъпва на най заденъ планъ, прѣдъ неотразимата необходимость. Като ся готвило да дѣйствува съ енергически мърки противъ католическитъ реакцій, то националното събрание не нарушило принципътъ на религиозната свобода; въ ожесточенитъ аббати и въстърженнитъ имъ послѣдователи, събранието видѣло само политически врагове на революцията, че всичкитъ му по послѣдни распорѣждания по този прѣдмѣтъ излизали исключително изъ този основенъ възгледъ.

На 29-й Май 1790 г., комитетътъ по църковнитъ работи прѣдставилъ на учрѣдителното събрание проектъ за новото устройство на църквитъ. По този проектъ, избирателитъ на всѣки окръгъ сж си назначавали не мѣстни (приходски) свѣщенници, а избирателитъ на департаментътъ-мѣстенъ епископъ. Всѣки отъ избранитъ-давалъ кѣтва въ вѣрность на народътъ, кралътъ и конституцията. Канитулитъ ⁽¹⁾ и духовнитъ съпроизводства ся унищожавали, защото прѣстъпления противъ религията станали невъзможни отъ онѣзи минута, отъ когато официално билъ признатъ принципътъ на религиозната свобода, съ всичкитъ си послѣдствия. По про-

(1) Мѣсто за пазение на ордени.